

ORDE DER ESSENEN

In de bijbel vindt u in de evangeliën van Nieuwe Testament niets vermeld over het leven van Jezus gedurende 13 jaar voor zijn eerste ontmoeting met Johannus de Doper, door wie hij gedoopt werd en eigenlijk werd hij zich toen eerst volkomen bewust van zijn roeping als hoogste goddelijke instrument. Terstond daarna verschijnt hij wederom in het openbaar in Galilea met een goddelijke leer, met het volledig bewustzijn van de Christusgeest. Immers in Math. 3 vers 16 staat geschreven: En Jezus gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water en zie de hemelen werden hem geopend en hij zag de geest Gods nederdalen gelijk een duif op hem komen. En zie een stem kwam uit de hemelen zeggende: Deze is mijn zoon, mijn geliefde in welke ik mijn welbehagen heb!

Wanneer wij deze tekst goed in ons opnemen, dan blijkt daaruit duidelijk, dat Jezus toen rijp was als goddelijk instrument en het spreekt vanzelf, dat hieraan een enorme geestelijke en intense inwijding vooraf moet zijn gegaan. Wij moeten niet vergeten, dat het diepste en verhevenste Godsbewustzijn, dat ooit temidden van de mensheid aller tijden tot openbaring werd gebracht, dat van Jezus is geweest.

De ontwikkeling en inwijding, die Jezus gehad moet hebben, gedurende jaren waarin hij zich aan het oog der wereld had onttrokken, moet ongetwijfeld plaats hebben gehad bij een orde of een broederschap, die beschikte over een grote innerlijke kennis en een grote goddelijke wijsheid. Het lijkt geen twijfel, dat Jezus deze inwijding ontvangen moet hebben bij de Essenen omdat er een frappante overeenkomst aan het licht is gekomen tussen de leer van Jezus en de leer van de Essenen. Merkwaardig in dit opzicht is ook, dat Christus en zijn discipelen nooit spraken over de Essenen en dat Hij praktisch alle godsdienstige sekten

van zijn tijd met een vlijmscherpe tong aanvalt en nooit de orde der Essenen.

In Matth. 12 en vele andere plaatsen in de bijbel kunt u duidelijk lezen, hoe scherp hij de Farizeeërs en Saduseeërs berispt en aanvalt. Heeft hij niet gezegd: "Dit volk (hierbij doelende op de Fariseeërs) genaakt mij met hunnen mond en eert mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van mij." En leest u maar eens Matth. 23, waar Jezus op vlijmscherpe wijze de schriftgeleerden en Farizeeërs terechtwijst. Over de orde der Essenen geen woord.

Wie waren deze Essenen, die ook wel Esseeërs genoemd worden. Er zijn 3 schrijvers uit de eerste eeuw na Christus geweest met name Plinius, Josephus en Philo, die ons verschillende bijzonderheden over deze merkwaardige orde hebben nagelaten. Doch de onschatbare vondst van de boekrollen aan de Dode Zee in 1947 heeft ons zeer belangrijke gegevens verstrekt over de Essenen.

De beschrijving van deze orde, die Plinius ons heeft nagelaten, is zeer kort, maar niettemin zeer belangrijk omdat hij reeds de eerste eeuw na Christus, als

woonplaats van de gemeenschap der Essenen een plaats heeft beschreven, die volkomen klopt met de plaats waar thans het klooster en de bibliotheek van deze orde, aan de Dode Zee zijn opgegraven en blootgelegd.

Philo en Josephus echter geven een meer realistisch beeld van de Essenen en aangezien Josephus zelf lid is geweest van de orde, moeten wij aan zijn beschrijvingen wel een behoorlijk gezag toekennen. Zeer belangrijk is echter, dat de waarheid dezer beschrijvingen volkomen werd bewezen door de opzienbarende vonsten bij de Dode Zee, zodat datgene wat ik u nu over de Essenen ga vertellen, niet langer gebaseerd is op het vertrouwen, dat wij eerst moesten hebben in de oude geschiedschrijvers, doch thans door de feiten der opgravingen volkomen bevestigd is.

Het was vrij vroeg in het voorjaar van 1947 toen een bedoeïenenjongen Mohammed de Wolf zijn geiten hoedde bij een vooruitspringende klip aan de westelijke oever van de Dode Zee. Hij was er één achterna geklommen, die afgedwaald was en merkte toen een enorme grot op, die hij nog niet kende. Hij gooide er op goed geluk een steen in wat het onverwachte geluid van brekende scherven tot gevolg had. De jongen schrok en maakte zich uit de voeten, maar kwam later met een andere jongen terug en samen onderzochten zij de grot. Daar stonden een groot aantal potten van aardewerk, temidden van de gebroken resten van een nog groot aantal andere. Toen zij de deksels, in de vorm van een schaal eraf lichten, verspreidde zich een verschrikkelijke lucht, die opsteeg van de donkere lange rollen, die zich in de potten bevonden. Deze lucht was afkomstig van het materiaal, waarmee de inhoud geprepareerd was. Toen zij de brokken uit de grot gehaald hadden, zagen zij, dat ze in linnen gewikkeld waren en met een stof bedekt, die teer was of scheen te zijn. Zij rolden ze los. Het bleken lange handschriften te zijn in evenwijdige kolommen geschreven op dunne aan elkaar genaaide bladen. Hoewel deze handschriften hier en daar verbleekt en verbrokken waren, bleken zij over het geheel merkwaardig duidelijk. De lettertekens waren verschillende van de Arabische. De jongens namen ze mee op hun trektochten onwetend van de onschatbare waarde, die zij bij zich hadden. Het is hier niet de plaats om de lange weg te beschrijven, die de dokumenten hebben afgelegd en door hoeveel handen ze zijn gegaan, voordat ze in de handen van bevoegde archeologen kwamen. Eerst in februari 1949, dus 2 jaar later ging men de grot bezoeken waar de rollen gevonden waren en men vond nog handenvol verbrokken papyrus en perkament en men is thans nog bezig (deze lezing werd uitgesproken in ca. 1954/1955) van deze enorme legpuzzel een geheel juist beeld te krijgen. Men constateerde, dat de grotten minstens uit 3 à 4000 jaar voor Christus dateerden. Dit klopt vrijwel met de ouderdom die Plinius aan de orde der Essenen toeschrijft.

De grotten werden gevonden te Chirbet Kumràn in één der meest onherbergzame en afgelegen gebieden van Jordanië. Men begon een systematische onderzoekingsstocht van alle grotten in dat gebied en vond er maar liefst 267 en de dokumenten en fragmenten van boekrollen, die daar gevonden werden liepen in de tienduizenden. Het werd steeds duidelijker, dat hier een bibliotheek voor de Romeinse overheersers verborgen was geweest, die vrijwel alle bijbelvolken omvat heeft, een aantal apocriefe boeken en zo de literatuur bevatte van een zeer oude en geheime orde. Zodra men de eerste rollen gelezen had, ontdekte men dat deze bibliotheek behoord had aan de

duizenden jaren oude orde der Essenen. Wat aan het licht kwam is niet minder dan verbazendwekkend. Een onnoemelijk oud stenen hoofdgebouw, dat 20 tot 30 kamers bevatte en bovendien 13 waterreservoirs. Een groot gedeelte van deze enorme inrichting bleek nog volkomen intact te zijn. Het gebouw heeft het uiterlijk van een klooster en het bewijsmateriaal was dermate onaanvechtbaar, dat het vaststaat, dat hier één van de verblijfplaatsen, zo niet het hoofdkwartier gelegen was van wat tot dusverre als de orde der Essenen bekend heeft gestaan. Het is thans vast komen te staan, dat de orde der Essenen in de tijd van Jezus nog een laatste deel vormde van de geheime profetenbroedersschappen, welke in de oudheid door Samuel in het leven waren geroepen. Philo zegt ons, dat er destijds meer dan 4000 Essenen zijn geweest. Een respectabel aantal voor die tijd. Zij hadden twee hoofdzetels, één in Egypte aan de oevers van het meer Naori, de andere in Palestina te Engaddi aan het strand van de Dode Zee.

De naam van de Essenen stamt af van het Syrische woord Asaya = geneesheren, want het volk wist alleen van hen, dat zij lichamelijke en zielsziekten genazen. De naijver van eierzuchtige en slaafse priesters, alsmede de tyrannie van de Selenciden, de legers van Titus, de Romein en van Nebucadnezar, die de wreedheid van verscheurende dieren overtreffen, hielden dermate huis onder de Essenen, dat zij zich uit de wereld der verschrikkingen terugtrokken en leefden in de eenzaamheid en de stilte der onherbergzame oorden aan het strand van de Dode Zee, waar thans de grotten als laatste overblijfselen dezer hoge orde zijn gevonden.

Ondanks de verschrikkelijke vormen van lijden, die de Essenen hebben moeten ondervinden van de wrede tyrannen, was er niet één van die tyrannen, die ooit in staat is geweest een werkelijke beschuldiging in te brengen tegen de mensen, die men Essenen of Heiligen noemden. Integendeel, niets heeft vermocht hen het zwijgen op te leggen en aan de Essenen de uiteindelijk geestelijke triomf te ontnemen en wel door hun onbegrijpelijke geestelijke kracht. De dood eerbiedigden zij hoog. De oorlog met de Romeinen heeft hun zielen op alle mogelijke wijzen tot in het diepst beproefd. Geradbraakt en uiteengescheurd, gebroken en verbrand, door allerlei martelwerktuigen gekweld, om hen ertoe te bewegen God te verloochenen, hebben zij nooit één traan gestort, doch glimlachend in hun doodsstrijd hebben zij gelaten de geest gegeven in de vaste overtuiging van de onsterfelijkheid en de opstanding van de geest.

U ziet hier wederom de onbetwistbare overeenkomst van het lijden van de Essenen met het lijden van Jezus, die zonder één traan te storten zich liet martelen en aan het kruis nagelen en toen nog kon zeggen: " Vader vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen." en die aan het volk door Zijn opstanding toonde, dat de uiteindelijke triomf aan de goddelijke geest was.

De Essenen legden zich toe op de werken van de vrede. Evenals bij Jezus was de God der Essenen niet die willekeurige meester, die ons dood als het hem behaagt, die ons verdoemt als het hem behaagt en die ons behoudt als het hem behaagt.

God is bij hen: "ONZE VADER". Het is de God der mensheid, die ons wijsheid, kracht en bovenal liefde schenkt.

Er waren geen slaven onder de Essenen. Zij waren alle vrij en zij werkten voor elkander. De regels van de orde waren zeer streng. Om toegelaten te

worden, moest men een proeftijd van 1 jaar doormaken en als men duidelijke bewijzen van ingetogenheid had gegeven werd men toegelaten tot de Heilige Mysteriën zonder echter nog met de hoge meesters der orde in aanraking te komen. Er waren nog twee nieuwe proefjaren nodig om in de broederschap opgenomen te worden. men legde een Heilige belofte af om de voorschriften van de orde in de praktijk van het leven toe te passen en niets van de geheimen prijs te geven. Daarna eerst mocht men deelnemen aan de gemeenschappelijke maaltijden, die met grote plechtigheid gehouden werden en de geheime erediensden der Essenen aan God vormden. Deze broedermaaltijden toonden een volkomen overeenkomst met de vorm van het Avondmaal, dat Christus instelde.

Men leerde de diepe geestelijke betekenis kennen van de Heilige boeken van Mozes en de profeten en merkwaardigerwijze vond men in de grotten ook een volkomen gaaf exemplaar van het boek Jesaja; het geliefde boek van Jezus.

Bij de Essenen leefden de eigenlijke broeders der orde in gemeenschap van goederen en ongehuwd in afgelegen oorden. Zij adopteerden de kinderen van anderen, terwijl deze nog ploibaar en gehoorzaam konden zijn en aanvaarden hen volkomen als hun eigen familie en vormden hen in overeenstemming met hun eigen principes. Het was niet zo, dat zij het huwelijk principieel veroordeelden, doch de gehuwde Essenen vormden een soort derde orde, die aan de hogere meesters verbonden en onderworpen waren. Nieuwe leden moesten hun bezit aan de orde afstaan en allen moesten hun inkomsten afstaan. In ruil daarvoor kregen zij alles wat zij nodig hadden. Er was een rentmeester, die alle inkopen deed en alle goederen en gelden beheerde, terwijl een lid zwaar gestraft werd als hij iets voor zichzelf achterhield. Ze waren wevers, timmerlieden of tuinlieden, doch nimmer wapensmeden of kooplieden. Onder hen bestond dus koop nog verkoop en iedereen kon alles voor niets van zijn "broeder" nemen en wanneer zij geschenken aan hun familie wilden geven, hadden zij daarvoor de toestemming van hun meerdere nodig. Zij waren in kleine groepen verspreid over heel Palestina en Egypte tot aan de berg Horeb.

Elke gemeenschap van Essenen nam gasten op de meest hartelijke wijze op. Zij ondersteunden de zieken als deze niet konden werken, terwijl de ouden van dagen op de meest liefdevolle en zorgzame wijze werden ondersteund zodat niemand gebrek behoefde te lijden. Zij weigerden absoluut oorlogstuig te vervaardigen en er was onder hen slaaf noch heer. Zij onderhielden een broederlijke gelijkheid, daar zij de overtuiging hadden, dat broederschap over de aarde de door God gewenste natuurlijke houding is, dat de wereld slechts door hebzuchtige kapitalisten verstoord is. Zij waren buitengewoon zindelijk en de hygiëne was opvallend streng. na de arbeid wassen zij zich met koud water deden een helderwit gewaad aan en gingen dan naar de eetzaal. Daar zaten zij dan zonder te spreken, terwijl zij door de bakker met brood en door de kok met niet meer dan één gerecht werden bediend. De meester, een hoge ingewijde, zat aan het hoofd van de tafel. Er werd na de maaltijd niet gepraat of geschreeuwd, zij spraken ieder rustig om hun beurt, daar stilte, vrede en harmonie het allerbelangrijkste waren. Dit maakte op de gasten vaak de indruk van een ontzagwekkend mysterie. De mensen, die in contact waren geweest met de orde der Essenen waren altijd diep onder de indruk van deze hoog op peil staande broederschap en allen hadden een onuitsprekelijke achting voor dit volk. Nooit was er een broeder die jaloers was of zich te buiten ging aan drift of hartstocht;

altijd waren zij tegenover iedereen vol naasteliefde, zeer vreedzaam en te goeder trouw. Men kon altijd op hun woord aan., want hun woord had meer kracht dan een eed. Zij beschouwden de eed overbodig en feitelijk als meineed. Met een onbegrijpelijke geestelijke kracht en een glimlach op de lippen verdroegen zij liever de wreedste martelingen, dan het geringste gebod van God te overtreden.

Ook hierin zien wij wederom verschillende punten van overeenkomst met de leer van Jezus, nl. de liefde tot de naaste als eerste plicht, het verbod van de eed als bevestiging van de waarheid, de afkeer van de leugen, nederigheid, de instelling van het Avondmaal ontleend aan het broedermaal van de Essenen, doch met een nieuwe betekenis: het offer. Onverschillig voor uiterlijke praal en de waanwijsheid en dorheid van de synagoge, voelde Jezus zich tot de Essenen aangetrokken. Hij kwam tot de ontdekking dat wat hij verlangde te weten alleen de Essenen konden geven. Zijn moeder, die zelf Esseense was geweest vertrok met hem in het geheim naar het hoofdkwartier te Engaddi. Jezus bracht 13 jaren bij de Essenen door.

Zij leerden hem de innerlijke betekenis van de geheime geschriften der grote profeten. Vandaar het grote inzicht, dat hij reeds op jonge leeftijd in dit opzicht aan de dag legde. Jezus kwam daar in contact met de hoogst goddelijke wijsheid en de hogere meesters der orde die bekwaam helderziend waren, ontvingen hem als een broeder. Zij zagen zijn geweldige geestesgaven en de goddelijke uitstraling, die uit zijn wezen straalde, zodat hij als een uitverkorene werd begroet. Hij leerde, dat Genesis, onder het zegel van enorme symboliek een diepzinnige leer omvatte. Hij aanschouwde in zijn meditatie de vormen en openbaringen van de eeuwigdurende goddelijke schepping door de uitvloeijing van krachten en vorming van werelden; de oorsprong der machtige legioenen zwevende zielen en hun terugkeer tot hun oorsprong door geleidelijke evolutionerende bestaansvorm. Hij werd ingewijd in de grote gedachte van Mozes, die de goddelijke eenheid der volkeren had willen voorbereiden door de eredienst van de enige God in het leven te roepen en dit begrip in een volk te doen voortleven. Hij leerde het geheim kennen van de Zoon des mensen en de Zoon van God en door zijn samenstelling: gedaante, zintuigen en verstand het beeld van God, waaraan hij zijn vermogens en krachten dankt. Jezus leerde, dat de volmaakte mens, de ware mens, de diepste gedachten van God is en het hoogste verlangen van God. Op zekere tijdstippen echter, wanneer het mensdom zich aan de rand van de afgrond bevindt, doordat het zich van God verwijderd heeft en gered moet worden om hoger opgevoed te worden, komt er een hoog instrument, dat zich met de wereld van God verenigt, waardoor zich de Macht, de Liefde en Wijsheid van God opnieuw openbaart aan het gevallen mensdom. God is dan door de Kracht en de Adem van de Heilige Geest geheel in zulk instrument aanwezig en de Zoon des Mensen worde dan de Zoon van God en door hem spreekt Zijn levend woord. Er waren reeds meerdere van zulke Zonen Gods geweest, doch sedert Mozes was er geen andere meer opgestaan. Alle profeten verwachtten in de tijd van Jezus de Messias.

Deze geweldige verborgen dingen, die de hoogste meester der Essenen aan Jezus openbaarde in de grote stilte aan het woeste strand van de Dode Zee, maakte op Jezus een enorme indruk en kwam hem niet onbekend voor. Met een eigenaardige gloed in zijn ogen hoorde Jezus de hoogste ingewijde der orde in

volle overgave de diepste betekenis der openbaringen van de profeten uienzetten.

Jezus vroeg zich af: Wie was die uitverkorene en wanneer zou hij verschijnen?

Jezus onderwierp zich met zijn gehele ziel aan de voorschriften van de orde der Essenen, legde zich toe op de geheimen van de natuur en maakte zich de goddelijke geneeskunst eigen. Hij werde geheel meester over zijn lichaam om zijn geest te kunnen ontwikkelen. Jezus leerde, peinsde, mediteerde en bad en al spoedig zag de hoogste meester van de orde der Essenen, dat men hier te doen had met een zeer bijzonder instrument

Het was een gedenkwaardige nacht voor de orde en voor Jezus, toen hij in het diepste geheim de hoge inwijding ontving van de vierde graad die alleen werd toegekend in het bijzondere geval van een profetische zending.

Een inwijding door de broeder begeerd en door de hoogst ingewijde der orde bevestigd. Het was een onvergetelijk moment, toen het hoofd der orde, een honderdjarige grijsaard, aan de jonge Galileeër, Jezus de gouden kelk aanbood, het hoogste zinnebeeld der inwijding, het zinnebeeld van de goddelijke bezieling.

Toen Jezus van de oudste de gouden kelk aannam, gleed een bleke straal van het morgenlicht door een bergspleet heen over het lange, witte gewaad van dit machtige instruments Gods. En de Essenen waren ontroerd, toen zij het licht op de witte, bleke Galileeër zagen vallen, want een grote droefheid sprak uit zijn prachtig gelaat.

Na deze hoge inwijding begaf Jezus zich naar de grot van Engaddi, waar hij een unieke belevens had. Deze belevens bracht hem tot de overtuiging, dat hij de Messias was.

Tot slot van de lezing wil ik u vertellen wat Jezus daar beleefde:

Toen Jezus zichzelf weer in de grot van Engaddi terugvond, vroeg hij zichzelf af -door welk teken zal ik de machtigen der aarde overwinnen? En een stem van boven sprak: Door het teken van de Zoon des mensen - laat mij dit teken zien - zei Jezus.

Een flonkerend sterrenbeeld rees aan de kim. Vier sterren in de vorm van een kruis. De Galileeër herkende het teken der aloude inwijdingen, bekend bij de Egyptenaren en bewaard door de Essenen. In de kindsheid der wereld hadden de zonen van Jafet het kruis vereerd als het teken van het aardse en hemelse vuur, het teken van het leven met al zijn geneugten, van de Liefde met al haar wonderen. Later hadden de Egyptenaren er het zinnebeeld van het grote Geheim in gezien. Van de drieenheid waarover de eenheid heerst, de voorstelling van de offering van het onuitsprekelijke wezen, dat van zichzelf uitgaat om zich te openbaren in de werelden. Als gelijktijdig zinnebeeld van het leven, dood en opstanding, trof men het aan in talloze gewelven, graven en tempels. Het schitterende kruis werd groter en kwam nader als aangetrokken door het hart van de ziener. De vier sterren straalden als zonnen van macht en heerlijkheid. "Ziedaar het magisch teken van het leven en de onsterfelijkheid" sprak de stem uit de hemel. "De mensen hebben het eertijds in hun bezit gehad, zij hebben het verloren. Wilt gij het hen teruggeven?" - "Dat wil ik" zeide Jezus - "Welnu aanschouw dan uw bestemming."

De vier sterren verdwenen opeens. De nacht viel. Een onderaards gerommel deed de bergen schudden en uit de diepte der Dode Zee rees een donkere berg

met een zwart kruis op zijn top. Een zieltogende man hing eraan vastgenageld. Een duivelachtige volksmenigte bedekte de berg en schreeuwde met hels hoongelach: "Als gij de Messias zijt, redt U dan."

De ziener sperde zijn ogen wijd open en viel dan ruggelings neer, badend in koud zweet, want die gekruisigde man was hij zelf.....Hij had het verstaan. Om te overwinnen zou hij zich moeten vereenzelvigen met die verschrikkelijke dubbelganger, welke hij zelf had opgeroepen en die voor hem verschenen was als een onheilspellende vraag. Zwevende in zijn onzekerheid als in het ledig der oneindige ruimten doorleefde Jezus gelijktijdig de folteringen van de gekruisigde, de beledigingen der mensen en het diepste stilzwijgen van de hemel.

"Gij kunt dit lot op u nemen of van u af werpen" sprak de engelenstem. Reeds begon het visioen enigzins te trillen en verbleekte het spookkruis met zijn gemartelde, toen Jezus opeens voor zich zag de ongelukkigen van de putten van Siloe en daarachter een grote schare wanhopige zielen, die met gevouwen hande smeekten: "Zonder U zijn wij verloern, red ons. Gij die de liefde kent". Toen richtte de Galileeër zich langzaam op en zijn armen liefdevol uitstrekking riep hij uit: "Mij het kruis, dat de wereld gered worde!"

Dadelijk daarop voelde Jezus een snijdende pijn door al zijn leden en stiet hij een vreselijke kreet uit. De onheilspellende berg stortte ineem, het zwarte kruis verdween, en verrukkelijke licht, een goddelijke gelukzaligheid overstelpte de ziener en uit de hoge gebieden van het azuur klonk zegevierend een stem door de onmetelijkheid: "Satan is niet langer meester! De dood is overwonnen. Ere de Zoon des Mensen, ere de Zoon van God!"

Toen Jezus uit dit visioen ontwaakte, was niets om hen heen veranderd; de opkomende zon vergulde de wanden van de grot van Engaddi, een koele dauw bevochtigde als liefdetranen der engelen zijn pijnlijke voeten en zwevende nevels stegen op uit de Dode Zee. Maar hij was dezelfde niet meer. Een beslissende gebeurtenis had zich afgespeeld in de onpeilbare diepte van zijn bewustzijn. Hij had het raadsel van zijn leven opgelost, de vrede verworven, de grote overtuiging verkregen. Uit de verbrijzeling van zijn aardse wezen, dat hij met voeten had getreden en in de afgrond geworpen, was een nieuwe heerlijk stralend bewustzijn geboren. Hij wist, dat hij de Messias was geworden door de onherroepelijke uiting van zijn wil.